

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Αθώα περιστερά

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 7 Μαΐου 1880, σ. 1-8
2. 8 Μαΐου 1880, σ. 1-8
3. 9 Μαΐου 1880, σ. 1-8

ΑΘΩΑ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ
ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Γ. Βερκάλης	}	Μάρω
Β. Κουρκουλής		Σοφία, θυγάτηρ αυτής
Ι. Δίκαστος		Ζαμπέτα, υπηρέτρια.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονός ἐν Ἀθήναις.

Ἡ σκηνὴ κἀριστῶς ἀποδομένη, ἢ ἡ διάσκευή ἀπλουσιότητι. Θύρα εἰς τὸ βῆθος καὶ ἵστανται πλάγια.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτήριου
ἐξηπλωμένος, **ΣΟΦΙΑ** παρ' αὐτὸν καθημένη
καὶ σιγαρέτα κατασκευάζουσα,
ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη ἀχροποδητί.

ΖΑΜΠΕΤΑ χαμηλοφῶτως
Τὸν ἀφέντη τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ βαθεῖα
βαθεῖα.

ΣΟΦΙΑ ὁμοίως

Τὴν πόρτα κάτω τὴν ἔχεις κλεισμένην;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Αἶ, καλὰ εἶσαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ

Καυμένη Ζαμπέτα, δὲ μοῦ φέρνεις ὀλίγο
νερὸ σὲ παρακαλῶ;

ΣΟΦΙΑ

Φέρε καὶ γλυκὸ, Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Γλυκό; καὶ ποῦ νὰ τωῦρω; τὰ κλειδιά τὰ
χει ἡ κυρά.

ΣΟΦΙΑ

Μέσα 'ς τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα εἶνε ἕνας
κεσσές.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μ' ἐμένα ἔπειτα;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ

* Ἄφησε, Σοφία, δὲ θέλω γλυκὸ, ὀλίγο νερὸ
μονάχα.

ΣΟΦΙΑ

Αἶ, καλὰ φέρε νερὸ λοιπόν.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀπερχομένη, ἰδίᾳ

Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ στίχασαι σουζα 'μπρο-
στά μου, κεράτσα Περμαθοῦλα.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τῆς **ΖΑΜΠΕΤΑΣ**

ΣΟΦΙΑ

Τὸ τί ὑποφέρω μ' αὐτὴν τὴν Ζαμπέτα δὲ
λέγεται, καυμένος.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ

Παράβλεπε καὶ σὺ καμμιά φορά.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ξέρεις τί μαρτύρια μοῦ κάμνει; τὸ ψάρε
'ς τὰ χεῖληα, ποῦ λέγουν, μοῦ ψήνει.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ

Θὰ περάσουν ὅλ' αὐτά. Ἰπομονὴ χρειά-
ζεται.

ΣΟΦΙΑ τείνουσα τὴν χεῖρα
"Ελα λοιπόν.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Τί θέλεις;

ΣΟΦΙΑ δεικνύουσα τὸ σιγαρέτον
Ν' ανάψω.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δὲν 'κατάλαβα (Δίδει αὐτῇ τὸ σιγαρέτον
του) "Ελεγα πῶς μοῦ δίδεις τὸ χέρι σου νὰ τὸ
φιλήσω.

ΣΟΦΙΑ κολαφίζουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς
Λαίμαργε!

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δὲν μοῦ ἐπλήρωσες τὸν φόρον.

ΣΟΦΙΑ

Οὐφ, σ' ἐβαρέθηκα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Πολὺ γρήγορα βαριέσαι.

ΣΟΦΙΑ

Τί, σ' ἐπείραξε;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

"Α μὰ δά!

ΣΟΦΙΑ

"Ελα, ελα καὶ σοῦ ἐχωράτεψα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

"Αφινέ με.

ΣΟΦΙΑ

"Ελα, φίλησέ με. (ὀσπαζομένη αὐτὸν) Πῶς
πέρνεις γρήγορα φωτιά.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

"Ακόμη νὰ μοῦ φέρῃ τὸ νερὸ ἢ Ζαμπέτα.

ΣΟΦΙΑ ἐγχειρομένη

"Αχ, Θεέ μου, ἄς 'μπορούσα νὰ τὴν ἔβγαζα
καὶ κάτι ἔδιδα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Οὔτε νὰ τὸ συλλογίζεσαι· ποῦ θὰ εὑρούμε
ἄλλην; "Επειτα μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ κατορ-
θῶσῃ νὰ βλεπώμεθα καὶ τὸ βράδυ.

ΣΟΦΙΑ

"Αδύνατον, μὴ μοῦ τὸ λές, τὸ βράδυ δὲν
'μπορῶ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Μὴ σὲ μέλη...

ΣΟΦΙΑ

"Ο Θεὸς φυλάξοι!

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Μὰ γιατί;

ΣΟΦΙΑ

Κοιμάται ἡ μητέρα 'ς τὴν καμαρά μου,
ποῦ νὰ ἔβγω ἔξω; Δὲ σοῦ εἶπα ὅτι ἅμα γυ-
ρίσω 'ς τὸ κρεβάτι ἀμέσως ζυπνᾷ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Πῶς θὰ κάνωμε;

ΣΟΦΙΑ

Αἱ, νὰ, ὅπως ἐκάναμε ἕως τώρα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Τί νὰ σοῦ εἰπῶ· αὐτὸ τῆς ἡμέρας δὲ θὰ
πάη ἀκόμη πολὺ.

ΣΟΦΙΑ

Πῶς ἐπῆγε τώρα πέντε μῆνες;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

"Ετυχε κ' ἐπῆγε γιατί ἔρχονται καὶ δια-
βολικά· μὰ μιὰ φορὰ ποῦ στραβώσουν, θὰ πά-
ρωμε τὸν κατήφορον καί...

ΣΟΦΙΑ

"Εννοια σου· ἐσὺ νὰ εἶσαι πάντοτε 'ς τὸ
φανάρι ἀπὸ κάτω καὶ ποτὲ δὲ θὰ μᾶς τσα-
κώσουν.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Μὰ ἔξαφνα τυχαίνει καὶ δὲν πάει ἡ μη-
τέρα σου 'ς τὴ θειά σου μιὰ μέρα, βρέχει
ἔξαφνα, τί θὰ κάνωμε;

ΣΟΦΙΑ

Μή μου λές γιὰ βράδυ, γιὰτ' εἶνε ἀδύνατον.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Καλά· θὰ τὴν πάθουμε ὁμως.

ΣΟΦΙΑ

Δὲν τὴν παθαίνομε, ἔλαβα ὅλα μου τὰ μέ-
τρα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἡ κυρία, ἡ κυρία... γρήγορα.

ΣΟΦΙΑ τεταραγμένη

Ἔρχεται;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τὴν εἶδ' ἀπὸ μακρὰ καὶ τῆς ἀνοιξιά. Νὰ
τώρα ἀνεβαίνει τὴ σκάλα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Σοφία μου, πότε;

ΣΟΦΙΑ

Φύγε, φύγε...

ΖΑΜΠΕΤΑ

Γρήγορα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ;

ΣΟΦΙΑ

Ἄδριο, ὕστερα, τὸ πρωί... φύγε.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν

"Ἐνα φιλάκι....

Ἐξέρχεται.

ΣΟΦΙΑ

Πήγαινε μαζί, Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠΕΤΑ χαμηλοφώνως τῇ Σοφίᾳ

Θὰ μοῦ τὸ δώσης τὸ φόρεμα;

ΣΟΦΙΑ

Οὐ καὶ σὺ....

ΖΑΜΠΕΤΑ

Θὰ μοῦ τὸ δώσης;

ΣΟΦΙΑ

Σαῦ τὸ δίλω.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐξερχομένη

Καλό.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΟΦΙΑ, καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΣΟΦΙΑ

Δόξα σοὶ ὁ Θεός! (κλειδόνουσα τὴν θύ-
ραν) Κι' αὐτὰ τὰ τσιγάρα! (αἴρουσα τὰ κατὰ

γῆς σιγαρέτα). "Ἄχ, καὶ κάθε φορὰ λέγω
νὰ μὴ καπνίζωμ' ἐδῶ.

ΜΑΡΩ ἔξωθεν

Σοφία....

ΣΟΦΙΑ κλείνουσα τὰ παράθυρα

Πάλι θὰ μυρίζη καπνούς.

ΜΑΡΩ

Σοφία... Σοφία... ποιὸς ἐκλειδώσε.

ΣΟΦΙΑ

Νὰ κι' ἄλλο παταγμένο κάτω. (αἶρει αὐτὸ
καὶ τὸ θέτει ἐντὸς τοῦ θυλακίου αὐτῆς).
Ὁ εὐλογημένος.

ΜΑΡΩ

Σοφία!

ΣΟΦΙΑ ἀνοίγουσα τὴν θύραν

Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, μητέρα;

ΜΑΡΩ

Τί κάμνεις; ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου; γιὰτί
ἐκλειδώσες;

ΣΟΦΙΑ μετὰ συστολῆς

Τὴν προσευχή μου ἔκαμνα, μητέρα.

ΜΑΡΩ

Μέρα μετημέρι τὴν προσευχή σου; Κ'
ἔπρεπε νὰ κλειδώσης.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ ἔρχεται αὐτὴ ἡ Ζαμπέτα καὶ δὲν μ' ἀφίνει ἡσυχῆ.

ΜΑΡΩ

Σοῦ εἶπα κι' ἄλλη φορὰ ὅτι δύο προσευχαίς φθάνουν τὴν ἡμέραν· μίᾱ τὸ βράδυ καὶ μίᾱ τὸ πρωτὶ, δὲν κάμνουν κάθε ὥρα τὴν προσευχὴ τῶν οἱ ἄνθρωποι.

ΣΟΦΙΑ

Δὲν τὴν ἔκαμα σήμερα τὸ πρωτὶ καὶ γι' αὐτὸ ἤθελσα...

ΜΑΡΩ

Τί μυρρίζει ἐδῶ μέσα; Καπνοὺς μυρρίζει. Περύργον, δὲν σοῦ φαίνεται νὰ μυρρίζῃ καπνοὺς;

ΣΟΦΙΑ *ιδίᾳ*

"Ὁ, δυστυχία μου! (μεγαλοφώνως) Ναι, μητέρα, σὰν νὰ μυρρίζῃ.

ΜΑΡΩ

"Ἦτον ὁ θεϊός σου ἐδῶ;

ΣΟΦΙΑ

"Ὀχι... Ξεύρεις ὅμως τί μοῦ φαίνεται; ὅτι ἔρχεται ἀπὸ κάτω ἡ μυρωδιά.

ΜΑΡΩ

Πῶς ἀπὸ κάτω;

ΣΟΦΙΑ

"Ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα· δὲν βλέπεις τί ἀνοικτὰ ποῦ εἶνε τὰ σανίδια; νὰ, κύτταξε. Καπνίζουν κάτω καὶ ὁ καπνὸς περνᾷ φαίνεται ἀπὸ τῆς χαραμάδαις.

ΜΑΡΩ

Εἶνε δυνατόν;

ΣΟΦΙΑ

Νὰ, δὲν βλέπεις; κύτταξε, κύτταξ' ἐκεῖ, νὰ ὁ καπνὸς ποῦ ἀνεβαίνει.

ΜΑΡΩ

Δὲν βλέπω τίποτε.

ΣΟΦΙΑ

Καλέ πῶς γίνεται, μητέρα;

ΜΑΡΩ

Μπᾶ! κ' ἔνα τσιγάρο! ἀπὸ κάτω ἀνέβηκε κι' αὐτό;

ΣΟΦΙΑ *ιδίᾳ*

"Αἱ, αἱ, αἱ! (μεγαλοφώνως) Τσιγάρο; τί λές, μητέρα.

ΜΑΡΩ *αἶρουσα αὐτὸ*

Νὰ, δὲν βλέπεις;

ΣΟΦΙΑ

Μπᾶ! ἀπὸ 'πάνω θὰ ἔπεσε.

ΜΑΡΩ

"Ἀπὸ πάνω;

ΣΟΦΙΑ

Βέβαια· νὰ, κύτταξ' ἐκείνην τὴν τρύπα, 'ς τὸ ταβάνι, τὴν βλέπεις;

ΜΑΡΩ

Τρύπα εἶνε ἡ ἀράχνη;

ΣΟΦΙΑ

Καλὲ τρύπα. Αὐτὸ ὅμως νὰ ρίχνουν τσιγάρα...

ΜΑΡΩ

Μεγάλη τους ἡ κακοῦθεια. Πέταξέ το, Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ

"Ἄχ, μητέρα μου σιχαίνομαι νὰ τὸ πιάσω.

ΜΑΡΩ

"Ἐχεις δίκαιο, καὶμένο παιδί. (βαίρουσα πρὸς τὸ παράθυρον) Πολὺ κακοαναθραμμένοι ἄνθρωποι.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ καὶ νὰ τοὺς τὸ εἶπῃ καὶ θὰ εἰποῦν πῶς εἶνε ψέμματα.

ΜΑΡΩ

Βέβαια. (φωροῦσα) Ζαμπέτα, Ζαμπέτα. Ποῦ

εἶσαι, Ζαμπέτα; (τῇ Σοφίᾳ) Φώναξέ μου τὴ Ζαμπέτα, Σοφία μου.

ΣΟΦΙΑ ἐξερχόμενη

Ἄμείως, μητέρα.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΑΡΩ, καὶ εἶτα **ΖΑΜΠΕΤΑ**.

Δηλαδή ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε καὶ δὲν ἀνέθρεψα τὴ Σοφία μου ὅπως ἡ Ἐλενίτσα ἀνέθρεψε τὴν κόρη της. Καλὲ, τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο; Τί ὁμιλᾷς μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο ποῦ βλέπει; τί ἐλευθερία εἰς τοὺς τρόπους; τί καμώματα εἶν' ἐκεῖνα; Πῶς χάνουν τὰ κορίτσια τοὺς μερικοὶ ἄνθρωποι! Τώρα αὐτὴ ἤμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ξεπορτίσῃ μίαν ἡμέραν καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τῆς δώσω ἄδικον, διότι ὅπως τὴν ἀνατρέφουν αὐτὰ μανθάνει. Καλὲ ἀκοῦς νὰ ἔχῃ τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλῇ μὲ ὄλους, καὶ νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ, νὰ πηγαίνῃ περίπατον, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν μουσικὴν, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ θέατρον! καὶ νὰ βλέπῃ, καλὲ νὰ βλέπῃ ἄνθρώπους, νὰ τοὺς κυττάζῃ, νὰ τὴν κυττάζουν, καὶ ὁ Θεὸς πλέον ἤξυρῆται πῶς παίζουσι ἐκεῖνα τὰ μάτια. Ἀνατροφή! Ἀνατροφή!

γιὰ τὰ κορίτσια νὰ ἔλθουν σ' ἐμένα νὰ τοὺς μάθω. Ἡλῖος δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ τὰ Σοφία μου, ὄχι ἄνθρωπος.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τι ἀγαπᾷς, κυρία.

ΜΑΡΩ

Νὰ μοῦ κάμῃς ἓνα καφέ καί, . . . πὲς τοῦ ἀφέντη σου ἂν θέλῃ κ' ἐκεῖνος.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Πολὺ καλὰ.

ΜΑΡΩ χαμηλοφώνως

Ποῦ εἶσαι, Ζαμπέτα;

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐπιστροφόμενη

Κυρία.

ΜΑΡΩ

Ἐκάθησε διόλου 'ς τὸ παράθυρο ἡ Σοφία;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Διόλου, διόλου.

ΜΑΡΩ

Εἶχες τὸ νοῦ σου νὰ ἰδῆς ἂν ἐκεῖνος ὁ ξανθὸς ποῦ περνᾷ κυττάζεις ἐδῶ;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Μοῦ φαίνεται πῶς τάχει μὲ τὴ γειτονισά μας.

ΜΑΡΩ

Τί ἔκανα ἡ Σοφία ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπε;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἐδιάβαζε.

ΜΑΡΩ

Τὸ Εὐαγγέλιον;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἐσύρω ἐγὼ; Εὐαγγέλιο ἦταν, ἄλλο πράγμα ἦταν; ἓνα βιβλίον εἶχε ἔμπροστά της καὶ δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ ἄνω τὸ καυμένο τὸ κορίτσι.

ΜΑΡΩ

Καλὰ, πήγαινε.

Ἡ Ζαμπέτα ἐξέρχεται

ΣΚΗΝΗ Σ'.

ΜΑΡΩ, **ΔΕΚΑΣΤΟΣ**.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλημέρα.

ΜΑΡΩ

Καλῶς τον. (τῇ ἐξελεύσῃ ὑπηρετρίᾳ) Ποῦ εἶσαι, Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐξωθεν

Ἄμείως.

ΜΑΡΩ

Τρεις καφέδες να κάμης.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Πολύ καλά.

ΜΑΡΩ

Πώς ήταν αυτό το καλό;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Α!, σὰς θυμήθηκα, βλέπεις.

ΜΑΡΩ

Κάθεσαι να φᾶς μαζί μας τὸ βράδυ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μὰ αὐτὸ ἦλθα νὰ σοῦ εἰπῶ. Θὰ φάγω ἐδῶ καὶ ἐπειδὴ ξεύρω ὅτι ἐσὺ δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ θέατρον θὰ πάρω τὴν Σοφίαν μαζί μου.

ΜΑΡΩ

Τί θὰ κάμης;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μοῦ ἔστειλε τὸ κλειδί τοῦ θεωρείου τοῦ ὁ σύντροφός μου καὶ ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ τὸ πρῶ ξῆ ἀπόψε.

ΜΑΡΩ

Γιατὶ ὄχι, Γιάγκο μου, ἀλλὰ μονάχος σου σὲ παρακαλῶ τὴν Σοφίαν νὰ τὴν ἀφίνης ἡσυχῆν.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἀκόμη ἔχεις τῆς παλαιᾶς, τῆς σκουριασμέναις ιδέαις σου; τὰ ἴδια κέλιν;

ΜΑΡΩ

Ὅκαθεις μὲ τὰς ιδέας του, ἀδελφέ. Ἀκοῦς θέατρον! Ὅταν παντρευτῆ ἄς πηγαίνει τότε κάθε βράδυ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ καθήμενος

Δὲν εἶνε ἀνατροφή αὐτῆ, Μάρω μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς. Ὁ πολὺς περιορισμὸς δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ τὴν βλάβῃ τὴν Σοφίαν. Δὲν εἶνε πλέον μικρὸ κοριτσάκι, ἤρχισε νὰ ἐννοῆ, νὰ σπέπτεται, εἶνε καιρὸς νὰ τὴν σχετίσης μὲ τὸν κόσμον.

ΜΑΡΩ

Δηλαδή νὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ κάμνει ἡ ἀδελφή μας. Ὁραῖον πρᾶγμα.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἡ Ἐλενίτσα κάμνει πολὺ καλά· δὲν βλέπεις τί ἀνεπτυγμένη εἶνε ἡ κόρη της; Πῶς θέλεις σὲ παρακαλῶ ν' ἀναπτυχθῆ τὸ πνεῦμα τῆς Σοφίας καθὼς τὴν ἀνατρέφεις; Ἐσὺ περὶ πατον σχεδὸν δὲν τὴν βγάζεις.

ΜΑΡΩ

Τί θὰ τῆς κάμῃ ὁ περίπατος; Αὐτὸς ξεμυαλίζει τῆς νέαις.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Κανέναν ἀνθρωπον δὲν βλέπει νὰ ὁμιλήσῃ κ' αὐτῆ σὰν νέα ποῦ εἶνε, νὰ γελάσῃ, νὰ εὐχαριστηθῆ.

ΜΑΡΩ

Δὲν χρειάζονται αὐτὰ, εἶνε περιττά. Βλέπει ἐμένα καὶ τὸν πατέρα της.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Εὐρίεις τί φοβοῦμαι; ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ πολὺν καιρὸν τὸν πρῶτον ἀνθρωπον ποῦ θὰ ἰδῆ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ θὰ ἔχετε ἀτελείωταις ἱστορίας.

ΜΑΡΩ

Μὴ σὲ μέλη καὶ ἡ Σοφία μου εἶνε χρυσὴ κόρη. Ἐπειτα τί ἀνθρωπον νὰ ἰδῆ; πότε θὰ τὸν ἰδῆ; Ἐμεῖς δὲν τὴν ἀφίνωμεν ποτὲ μοναχῆ ἢ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί της ἢ ὁ πατέρας της.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Πολὺ καλά. Εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω.

ΜΑΡΩ περιγελῶσα αὐτὸν
Εἶπες καὶ ἐλάλησες. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Λοιπὸν δὲν μοῦ τὴν δίδεις ἀπόψε.

ΜΑΡΩ

Θεὸς φυλάξει!

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἄς εἶνε.

ΜΑΡΩ μυστηριωδῶς

Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα; αὐτὸ ποῦ φοβεῖσαι δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, διότι κάτι τι πρόκειται καὶ τελειώνωμε πλέον.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἄσχι δά; πρόκειται τίποτε σπουδαῖον.

ΜΑΡΩ

Εἶνε καὶ φίλος σου.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἐμένα;

ΜΑΡΩ

Ὁ Ραγκίδης.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἐγειρόμενος

Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγεις τόσην ὥραν νὰ χαρῶ; τὴν ἐζήτησεν ὁ Ραγκίδης;

ΜΑΡΩ

Μὴ βγάλης ὅμως λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα σου, διότι δὲν τὸ ἤξεύρει κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγε-

νεῖς μας. Οὔτε τῆς Ἑλενίτσας δὲν τὸ εἶπα ἀκόμη.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Εἶνε λαμπρὸς νέος ὁ Ραγκίδης, ἔχει θέσιν καλὴν.

ΜΑΡΩ

Ἔχει καὶ χρηματάκια.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Πολλὰ ὄχι, ἀλλὰ τέλος πάντων μ' αὐτὰ τὰ ὀλίγα ποῦ θὰ τῆς δώσετε καὶ σεις θὰ ζήσουν καλά.

Εἰσέρχεται ἡ Ζαμπέτα κομίζουσα τοὺς καφέδες.

ΜΑΡΩ

Ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης σου;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἐρχεται ἀμέσως.

Ἐξέρχεται.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλὲ θὰ τὸν κάμω λοιπὸν ἀνεψιὸν τὸν Ραγκιδάκον!

ΜΑΡΩ

Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ποῦ τὸ ἐφανταζόμην ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα!

ΜΑΡΩ

Ἄπὸ τὴν χαρὰν σου θὰ σοῦ φύγη κανένας λόγος.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Αὐτὸ μᾶς ἔλασπε.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τι γίνεσαι, ἀδελφε, ποῦ ἦσο τόσον καιρὸν.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλὲ τί μοῦ λέγεις; ἡ Μάρω διὰ τὴν Σοφίαν;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄϊ, ἀκόμη δά, δὲν ἐτελείωσε.

ΜΑΡΩ

Τὰ ἐτελείωσα ἐγὼ σήμερα μιὰ χαρά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἀλήθεια;

ΜΑΡΩ

Καὶ ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς κάμῃ τὴν πρότασιν· ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ζυρισμένος.

ΜΑΡΩ

Είσαι ἀπελπισία, καυμένη Γεώργη, με τὸ
ζυγάρισμά σου. Ποτὲ δὲν ἔχεις μίαν τάξιν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ δὲν ἔχει καιρὸ κι' αὐτὸς ὁ καυμένος· τί
νὰ σοῦ κάμη; εἶνε μόνος του καὶ ἔχει τόσαις
δουλειαῖς.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Γιατὶ δὲν πέρνεις τὴν συνήθειαν νὰ ζυρα-
φίξεσαι τὸ πρωί;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Σοῦ λέγω ἔχει πολλαῖς δουλειαῖς.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἐχάθησαν, ἀδελφε, οἱ μπαρμπέριδες ἀπὸ
τὸν κόσμον; νὰ σοῦ στείλω τὸν ἴδικόν μου ὁ
ὅποιός εἶναι πολὺ τακτικός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄ, μπᾶ!

ΜΑΡΩ

Ποῦ τὸν ἀλλάζει τὸν μπαρμπέρη του· ἡ-
δες καὶ ἄνθρωπον.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὅχι, ἀλλὰ εἶνε καλὸ παιδί, ἔχει ἐλαφρὸ
χέρι, ἔπειτα μοῦ λέγει καὶ πολλὰ νέα, γιατί
εἶνε ἔξυπνος...

ΜΑΡΩ

Καὶ ἓνας λογάς! ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγη.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ὅστε τὸν ἔχεις περισσότερο γιὰ τὴν κου-
βέντα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ γελῶν

Ἐπάνω κάτω...

ΜΑΡΩ

Περίεργον ὅμως νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμη ὁ Ρα-
γκίδης.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ πῶς τὰ ἐτελείωσις;

ΜΑΡΩ

Μὴν τὰ ἐρωτᾷς, εἶνε πολυδιήγητα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἐτελείωσε λοιπὸν ὅπως διόλου;

ΜΑΡΩ

Ὅπως με βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὅστε νὰ εἰτοιμάζω καὶ τὴν προίκα.

ΜΑΡΩ

Ἐννοεῖται.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, μοῦ ἔμνευε πάντοτε μὴ μι-
χρὰ ἀμφιβολία.

ΜΑΡΩ

Καὶ διατὶ παρακαλῶ, μήπως δὲν εἶνε ἡ
κόρη μας ἀξία...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, δὲ λέγω αὐτὸ. Ἡ
κόρη μας με τὴν ἀνατροφήν ποῦ ἔχει! τί λέ-
γεις, Γιάγκο, αἱ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἐγὼ τὴν ἰδέαν μου τὴν εἶπα· δὲν μ' ἀρέ-
σει ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς· τὴν
περιορίζεται πολὺ· ἀλλὰ τὸ εὐτύχημα εἶνε
ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇ τώρα γρήγορα, ἀλλέως δὲν
ἔβαζα τὸ χέρι μου 'ς τὴ φωτιά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἐχεις ἄδικο, φίλε μου, πολὺ ἄδικον, ἡ
μεγάλῃ ἐλευθερία βλάπτει πάντοτε καὶ ὄχι ὁ
περιορισμός.

ΜΑΡΩ

Αὐτὸ τοῦ λέγω κ' ἐγώ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο· οὔτε ἡ μεγάλη
ἐλευθερία, οὔτε ὁ πολὺς περιορισμός. Ὁ μέ-
σος ὅρος εἶνε καλός.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΩΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Ίδε προηγ. φύλλον *)

ΜΑΡΩ

Τὴν Παναγιά θὰ βάλῃ 'ς τὸ σπίτι τοῦ ὁ
Ραγκίδης, Γιάγκο μου.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Τὴν Παναγιά! Κο-
λοκύθια μὲ τὴν ρίγανη. "Ἄς ἔμεινεν ἓνα χρό-
νον ἀκόμη ὅπως τὴν ἔχετε περιορισμένην κ'

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ — Γ. Βερκάλης. — Β. Κουρκου-
λῆς. — Γ. Δέκαστος. — Μάρω. — Σοφία, θυγάτηρ
αὐτῆς. — Ζαμπέτα, ὑπηρέτρια.

ἔπειτα ὀμιλοῦσαμεν. Μὰ γίνεται, ἀδελφὲ, νὰ
μὴ τὴν ἀφίνετε νὰ πηγαίνη εἰς τὸ θέατρον;
εἰς τὸ θέατρον!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τὸ θέατρον; τί λόγια εἶνε αὐτά; ἔχασες
τὸν νοῦν σου; Θέατρον, λέγει; Νὰ πάγω ἐγὼ
νὰ χάσω τὴν κόρη μου; Ποτέ!

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλά!... Ἐχε καὶ σὺ αὐτὰς τὰς ἰδέας καὶ
θὰ προκόψης. Δὲν πρόκειται οὔτε μόνη νὰ
πάγῃ, οὔτε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *διακόπτων αὐτὸν*

Τὸ θέατρον, φίλε μου, διαφθείρει τὰ ἦθη,
τὸ θέατρον εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἀκολασίας, εἶνε
ἡ καταστροφὴ τῆς νηότητος. Θὰ τὴν ἀφίσω
ἐγὼ νὰ εἶνε ἐκεί ἐκτεθειμένη εἰς τὰ ὄμματα
ὄλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ γίνωνται σχόλια, καὶ
νὰ ὀμιλοῦν περὶ αὐτῆς καὶ καὶ καὶ καὶ χίλια
δουὰ καὶ... Οἱ γονεῖς, κύρις, οἱ ὁποῖοι ἀνα-
τρέφουν τὰς θυγατέρας των μὲ θέατρα καὶ μὲ
χοροὺς, καταστρέφουν τὰ τέκνα των, καὶ δὲν
τὸ ἐννοοῦν. Δὲν ἐπιτρέπω, κύρις, ἐγὼ ἄλλος
ἄνθρωπος νὰ κρατήσῃ ἀπὸ τὴν μέσην τὴν
κόρη μου καὶ νὰ τὴν χορεύῃ. "Ἄσεμνα πράγ-

ματα, κακοῦθη. Αἶ, σιχαίνομαι καὶ νὰ κά-
μνω ὀμιλίαν περὶ αὐτῶν.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

"Όταν ὁμως ὑπανδρευθῆ θὰ χορεύῃ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

"Ἄς κάμῃ τότε ὅτι θέλει ὁ σύζυγός της,
εἶνε 'δικός του λογαριασμός.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Λοιπὸν πρέπει ν' ἀπελπισθῶ ἐντελῶς· δὲν
μοῦ τὴν δίδετε ἀπόψε νὰ τὴν πάρω εἰς τὸ
θέατρον.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ποτέ!

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Πολὸ καλά. (μετὰ μικρὰν παύσιν) Καὶ
τί ὦρα τρώγεται;

ΜΑΡΩ

Κατὰ τὰς πέντε.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Περιμέντέ με λοιπὸν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Φεύγει;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Πηγαίνω εἰς τῆς Ἐλενίτσας νὰ τῆς ζητή-
σω τὴν κόρη της.

ΜΑΡΩ

Ὦ, ἐκείνη θὰ σοῦ τὴν δῶση καὶ θὰ σοῦ τὸ χρωστεῖ καὶ χάριν μάλιστα.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Θὰ εἶπῃ ὅτι εἶνε ἄνθρωπος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Λέγε σὺ ὅ τι θέλεις.

ΜΑΡΩ

Φίλησέ μου τὴν Ἐλενίτσα, ἂν καὶ τὴν ἐφίλησα σήμερον.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἦσουν ἐκεῖ;

ΜΑΡΩ

Ναι, ἐπῆγα διὰ μίαν στιγμὴν. Πρόσεξε μὴ τῆς εἶπῆς τίποτε.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἀπερχόμενος

Μεῖνε ἤσυχος.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ Ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ ΔΕΚΑΣΤΟΥ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τώρα, Μάρω μου, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προειδέσωμεν καὶ τὴν Σοφίαν· δὲν τὸ εὐρίσκεις σωστόν;

ΜΑΡΩ

Βέβαια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄφοῦ μάλιστα πρόκειται νὰ ἔλθῃ σήμερον ὁ γαμβρός, διότι σήμερον δὲν θὰ ἔλθῃ;

ΜΑΡΩ

Ἄπορῶ πῶς δὲν ἤλθεν ἀκόμη. Δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω τί τρέχει.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ, ὅτι θὰ τὸν ἰδῇ.

ΜΑΡΩ

Εἶσαι τῆς ἰδέας νὰ τὸν ἰδῇ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὅπως καὶ ἂν εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ ἂν ἡμεῖς δὲν θελήσωμεν νὰ τῆς εἰποῦμεν τίποτε. Λέγω ὀγλαδὴ ὅτι, εἴτε ἐκ τύχης εἴτε ἀπὸ περιέργειαν ἤμπορεῖ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, εἴτε ἐδῶ, εἴτε εἰς τὸν διάδρομον... μ' ἔννοεῖς τί θέλω νὰ εἰπῶ... Ἐπειδὴ δὲν εἶδεν ἀκόμη ἄνθρωπον νὰ μὴ παραξενευθῇ...

ΜΑΡΩ

Νὰ τῆς τὸ εἰποῦμεν λοιπόν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, εἶνε τὸ καλλίτερον

καὶ τὸ ὀρθότερον. Ἄλλὰ τώρα εἶνε καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα. Πῶς θὰ τῆς δώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα, διότι δὲν ἔχει κἂν ἰδέαν τοῦ γάμου.

ΜΑΡΩ

Ποῦ νὰ ἔχῃ ἰδέαν ἢ καυμένη.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄθῶα· περιστερά!

ΜΑΡΩ

Καὶ τί ἀθωότης, Γεώργη μου.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐραγκαλιζόμενος αὐτὴν

Ἄ, εἰς σε ὀφείλω, Μάρω μου, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μου.

ΜΑΡΩ

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἰδική σου αὐστηρότης!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Αἴ, βέβαια.

ΜΑΡΩ

Ἴδου λοιπὸν τί νὰ γίνῃ. Ἐγὼ θὰ ἔβγω, διότι εἶμαι ἀνήσυχος πῶς δὲν ἐφάνη ὁ Ραγκίδης. Θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει, ἂν θὰ ἔλθῃ σήμερα ἢ αὔριον. Σὺ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ὁμιλείς, τὴν προδιαθέτεις ὥστε τὰ πάντα νὰ ἐξομαλυνθοῦν, αἴ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Σωστόν, σωστόν.

ΜΑΡΩ

Ἐοὺ ξυύρεις πῶς θὰ τῆς ὀμιλήσης, εἶνε περιττόν νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τίποτε.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἵπαγε εἰς τὴν εὐχήν τοῦ Θεοῦ, Μάρω μου.

ΜΑΡΩ ἀσπαζομένη αὐτὸν

Καλέ μου Γεώργη!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ, καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Εὐτυχῆς ἐγὼ ὅτι τοιοῦταν ἔχω ἀνεκτίμητον θησαυρόν! Ἦδη θρέπω τοὺς καρποὺς τῶν τόπων κόπων μου καὶ ὅσοι μὲ ἀπεκάλουν βλάκα καὶ σχολαστικὸν θ' ἀναγκασθοῦν νὰ ὀμολογήσουσι τώρα ὅτι εἶμαι ὁ μόνος, ὁ μόνος δυνάμενος ν' ἀναθρέψω καλῶς τὰ τέκνα μου. Ἐν μόνον λυποῦμαι κατάκαρδα ὅτι δὲν ἠδόκησεν ἡ Χάρις Της νὰ μοῦ δώσῃ καὶ ἄλλα! Ἵπομονή! (καλῶν τὴν θυγατέρα του) Σοφία! (ἰδίᾳ) Τὸ ἔργον εἶνε δυσχερὲς βέβαια, ἀλλὰ εἶνε πλεόν ἡ κορωνίς! (καλῶν πάλιν) Σοφία.

ΣΟΦΙΑ εἰσερχομένη

Τί θέλτε, πατέρα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἔλα ἐδῶ, κόρη μου, ἀγαπημένη μου κόρη, (καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον) Κάθησε ἐδῶ κοντά μου. (ἡ Σοφία κάθεται παρ' αὐτῶ) Τί ἔκαμες σήμερον; Τί ἐδιάβασες; τὴν Παλαιὰν Γραφήν ἢ τὴν Νέαν;

ΣΟΦΙΑ

Στάσου νὰ ἰδῆς τί ἐδιάβασα. Ἐκείνο τὸ... πῶς ἐπιγράφεται; Ἄ... ἐλησμόνησα...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄπο τὴν Παλαιὰν Γραφήν;

ΣΟΦΙΑ

Ναί, ἀπο τὴν Παλαιά... τὸ... ἄχ!... πῶς τὸ λησμονῶ πάποτε...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τὸν σοφὸν Σιράχ;

ΣΟΦΙΑ

Ναί, ναί, αὐτὸν, τὸν Ξεβάχ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἵχι Ξεβάχ, ἀλλὰ Σιράχ, κόρη μου.

ΣΟΦΙΑ

Μὰ αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ, αὐτὸ εἶπα Σιράχ
Θαλασσινός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πάλιν κάμνεις λάθος.

ΣΟΦΙΑ

Καλὲ ναί, πατέρα, αὐτὸς ποῦ ἔκαμα τότε ταξείδια...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἵχι Ξεβάχ, ἀλλὰ Σιράχ, υἱὸς τοῦ Ἰησοῦ, σοφὸς, σοφώτατος.

ΣΟΦΙΑ

Ἐχεις δίκαιον, πατέρα, Σιράχ, τώρα τὸ θυμήθηκα... Τὸ λησμονῶ πάντοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, κόρη μου, θὰ εἶδες ἐκεῖνο τὸ χωρίον τὸ ὀποῖον λέγει: Καὶ ἐγκαταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

ΣΟΦΙΑ

Ναί, πατέρα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τὸ ἐνόησες;

ΣΟΦΙΑ

Ἵχι.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὅποια ἀθωότης!

ΣΟΦΙΑ

Μὰ τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Καὶ παρακάτω λέγει: Καὶ οὐς ὁ Θεὸς συνέ-
ξευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

ΣΟΦΙΑ

Μπᾶ, τὸ λέγει κι' αὐτό;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ναι, ἀλλὰ σὺ δὲν τὸ ἐννοεῖς.

ΣΟΦΙΑ

Ὁχι.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, διότι τώρα θὰ
εἰσέλθῃς εἰς νέα ζωήν. Ἐξέρχῃς πῶς ἐπλα-
σεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον.

ΣΟΦΙΑ

Ναι· ἐπῆρε χῶμα, τὸ ἔκαμε πηλόν, ἔπειτα
ἐφύσηξε καὶ ἔγινε ὁ Ἀδάμ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Λαμπρά! Μὰ ἐσὺ εἶσαι χαριτωμένη.
(ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπαρειλημμένως) Διὰ

νὰ μὴ μένη ὁμως μόνος ὁ Ἀδάμ τοῦ ἔδωσε
καὶ μίαν σύντροφον ὁ Θεός.

ΣΟΦΙΑ

Στάσου, στάσου νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Ἐκαὶ ποῦ
ἔκοιμάτο ἔκοψε μίαν πλευρὰν καὶ ἔκαμε τὴν
Εὔαν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Θαυμάσια.

ΣΟΦΙΑ

Ἄμ' τί νομίζεις; ὅλα αὐτὰ τὰ ξεύρω ἐγὼ
νεράκι.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἶπῃ: Καὶ οὐς ὁ Θεὸς συνέ-
ξευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω. Ὅλα αὐτὰ
σοῦ τὰ λέγω διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι δὲν πρέπει
νὰ μείνῃς μόνη εἰς αὐτὴν τὴν ζωήν. Ἦλθε
ὁ καιρὸς νὰ ὑπανδρευθῇς καὶ ὁ Θεὸς σοῦ
στέλλει ἕνα λαμπρὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος λέ-
γεται Ῥαγκίδης.

ΣΟΦΙΑ

Ἐμένα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ναι, κόρη μου. Ὁ Θεὸς φροντίζει πάν-
τοτε δι' ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾶ καὶ σὺ

εἶσαι ἡ ἀγαπητὴ τοῦ Θεοῦ, διότι καὶ τὰς
Ἁγίας Γραφὰς διαβάξεις, καὶ τὴν προσευ-
χὴν σου κάμνεις τακτικὰ, καὶ ὅλα σου τὰ
χρέη ὡς καλὴ χριστιανή.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ πρέπει, πατέρα, νὰ ὑπανδρευθῶ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Βέβαια, κόρη μου, ὅπως ὑπανδρεύθῃ ἡ
μητέρα σου, ὅπως ὑπανδρεύθῃ ἡ μάμμη σου,
ὅπως ὁ κόσμος ὅλος.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ πρέπει καὶ καλὰ νὰ πάρω αὐτὸν τὸν
κύριον Ραγκίδην;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τοῦτο θέλει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΣΟΦΙΑ *ιδία*

Νὰ ἰδοῦμε ἂν τὸ θέλῃ κι' ὁ Βασιλάκης.

ΖΑΜΠΕΤΑ *εἰσερχομένη*

Ἀφέντη, ὁ μπαρμπέρης.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Δόξα σοι ὁ Θεός! Πές του νὰ ἔλθῃ μέσα.

ΣΟΦΙΑ *ιδία*

Τί καλά!

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἐδῶ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Καλλίτερα ἔδῶ.

Ἡ Ζαμπέτα ἐξέρχεται.

ΣΟΦΙΑ

Αὐτὸ μονάχα δὲν ἤμποροῦσα νὰ περιμένω πρῶτ, πρῶτ. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Ραγκλίδης;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τώρα, κόρη μου, πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, κάμε τρεῖς προσευχὰς, ἐπικαλέσθητι τὴν Θεὸν ἀντίληψιν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ ἀπερχομένη*

Ἄμ' δὲ χάνομ' ἐγὼ σὲ τέτοιαις μικροδουλειαις.

ΣΚΗΝΗ Ι'.**ΒΕΡΚΑΛΗΣ, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ.****ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ**

Δοῦλος σας ταπεινότατος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Καλῶς, τὸν Κουρκουλέ. Πῶς ἄργησες, ἀδελφε; τόσην ὥραν σὲ περιμένω.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Ἡ δουλειαις, ἀφέντη, ἡ δουλειαις· δὲ μ' ἐρωτᾷς, κάθουμαι καὶ μιὰ στιγμή;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Κατεργάρη! Κερδίσεις, κερδίσεις;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Ἄκους κερδίζω· τοῦ Κροίσου τοὺς θησαυροὺς ἔκαμα.

Ἡ Ζαμπέτα εἰσέρχεται κομίζουσα σάπωνα, ὕδωρ καὶ πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς ἔξρησιν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μπράβο, παιδί μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ *πλησιάζουσα τὸν Κουρκουλέν καὶ κρυφίως*

Πρὶν νὰ φύγης νὰ σὲ ἰδῇ ἡ Σοφία.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *ὁμοίως*

Καλά.

Ἡ Ζαμπέτα ἐξέρχεται.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πῶς δὲν ἀνοίγεις μεγαλεῖτερο μαγαζί;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Μαγαζὶ ν' ἀνοίξω; ἐγὼ λέγω νὰ κλείσω κι' αὐτὸ ποῦ ἔχω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Γιατί;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Ἄμ' ἔχω κ' ἐγὼ κάτι σχέδια. Θὰ γίνω ὑπάλληλος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἐπάλληλος;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Γιατὶ ὄχι; χρήματα ἔχω, ἀπὸ πολλοὺς εἶμαι πολὺ καλλίτερος, γιατί νὰ μὴ γίνω ὑπάλληλος;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὴν ἀφίνης, ἀδελφε, τὴν τέχνην σου κατὰ καλά εἰς' ἐκεῖ ποῦ ἔβρισκασαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δὲν τὴν χάνω ἐγὼ τὴν περίστασι, κύρ Βερκάλη.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *καθήμενος*

Μὰ ἔχεις κανένα φίλο νὰ σὲ ὑποστηρίξη;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *προτοιμάζων αὐτὸν*

ὅπως τὸν ἐνραγίση

Φίλον λέγει; ἓνα μονάχα; Πρὸς τὸ παρὸν θὰ διορισθῶ εἰς τὴν Ἐφορίαν, κ' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνας θὰ μὲ περάσουν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ποιὸς σὲ γελᾷ, παιδί μου;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ σαπώνίζωv ἀδρῶς τὸ
πρόσωπον τοῦ Βερκάλη

Ἐμένα νὰ γελάσῃ ἄνθρωπος; ἀμ' δὲ γεν-
νήθηκε ἀκόμη, κύρ Βερκάλη.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ σοῦ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἔνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς μας μὲν ἔχρω-
στοῦσε κἀτι ψιλοῦς παράδες ποῦ τὸν ζουρά-
φιζα τότεν καιρὸν κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ μὲ
πληρώσῃ μοῦ εἶπε ἂν θέλω νὰ μὲ διορίσῃ σὲ
κεμμά θέσι.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ βουλευτής;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄνομα καὶ μὴ χωριό.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Βουλευτής καὶ νὰ χρωστᾷ, σὰν κομμάτι
παράξενο μὲν φαίνεται.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ, αὐτοὶ ὅλοι τους τᾶχουν μισιακὰ μὲ
τὸ δτημόσιον.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Τώρα θὰ σοῦ πῶ καὶ τῆς εὐγενείας σου
πῶς κάνεις τάχατε πῶς δὲν τὰ ξέρεις. Ἄμ'
χορτένουν αὐτοὶ ὅσα κι' ἂν φᾶνε; Κι' ἀφοῦ
φᾶνε, φᾶνε, φᾶνε, ἔχουν καὶ τσακισμένο λεπτό
ἴσ τὴν τσέπη τους;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄπὸ ποῦ εἶσαι; Μωραίτης εἶσαι;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Νὰ μὲ συμπαθᾷς, εἶμαι Βολοποννήσιος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἐσὺ θὰ πᾶς ἔμπροστά.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Αὐτὸ μούλεγε πάντοτε καὶ ἡ συγχωρε-
μένη ἡ μαμμήτσα μου.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς ὅταν γίνῃς ὑπουργός.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄμ' ἴσα μ' ἐκεῖ δὲν πάω πάλιν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Θᾶρθη κι' αὐτὸ ἀγάλι ἄγαλι.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ ξυραφίζωv τὸν Βερκάλη

Ἄν ἀρέσουν οἱ χωρατάδες, κύρ Βερκάλη.
Κέφια ἔχεις σήμερα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὅπως σ' ἀρέσουν ἐσένα τὰ κουφέτα;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄ! αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, μ' ἀρέσουν· μὰ καὶ
ποιανοῦ δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ κουφέτα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄ, γρήγορα θὰ φᾶς.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Παντρεύεις κανένα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τὴν κόρη μου.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ κάμνωv βιαίαν τῆς
χειρὰς κίτησιν

Ἄ!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀγαπηδῶv

Ὁχ....

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ ἰδία

Θὰ τὴν παντρεύουν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐγειρόμενος καθημα-
γμένον ἔχωv τὸ πρόσωπον

Μωρὲ μ' ἔκοψες, σκυλλὲ ἄπιστο, μ' ἐσκό-
τωσες... (Καλῶν τὴν ὑπερήβριαν) Ζαμπέτα,
Ζαμπέτα. (πῶ Κουρκουλὲ παρωργισμένος.)
Ποῦ εἶχες τὰ μάτια σου, χαμίνε;

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη

Τί εἶν' ἀφέντη;

ΒΕΡΚΑΔΗΣ

Φέρε μου νερό γρήγορα, κ' ἓνα πανί. (τῷ Κουρκουλέ) Πστάξου ἐσὺ 'ς τὸ γιατρό, θεοσκοτωμένε.

Ἐξέρχονται ἀμφότεροι ἐκατέρωθεν.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ, καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄ, ὄχι, δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά. Θὰ τὴν παντρέψῃ λέει;

ΣΟΦΙΑ

Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐκόπηκε ὁ πατέρας;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Καλὲ τίποτε τὸν ἐτσουγγράνιας λιγάκι.

ΣΟΦΙΑ

Πῶς ἐτρόμαξα, καυμένε.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ξέρεις τί μοῦ εἶπε;

ΣΟΦΙΑ

Ἄμ' δὲ τὸ ξέρω;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄϊ!

ΣΟΦΙΑ

Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ· τί θὰ κάμουμε;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Νὰ φύγωμε.

ΣΟΦΙΑ

Πῶ, πῶ! τί λές, καυμένε.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄμ' τί ἄλλο ἤμποροῦμε νὰ κάμουμε;

ΣΟΦΙΑ

Καὶ τί θὰ εἰπῇ ὁ κόσμος;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Ἄϊ, ὀρίστε λοιπὸν μὲ τὰ χάλια παῦ ἔχεις νὰ παρευσιασθῆς 'ς τὸν κόσμον.

ΣΟΦΙΑ

Δυστυχία μου, δυστυχία μου! ἐχέθηκα.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Αὐτὰ εἶνε λοιπὸν οἱ ἄρκοι σου καὶ αἱ ὑποσχέσεις σου καὶ ἡ ἐπιελπισία σου; Τί μοῦ εἶπες προχθὲς ἀκόμη;

ΣΟΦΙΑ

Μὰ δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ ἔλθουν ἔτσι τὰ πράγματα.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ φεύγω καὶ δὲ θὰ μὲ ξαναἰδῆς ποτὲ πλέον.

ΣΟΦΙΑ

Στάσου, Βασιλάκη μου, μὴ μ' ἀρίνης.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Τί νὰ σταθῶ, ἀφοῦ...

ΣΟΦΙΑ γελῶσα

Ἄϊ, καλὰ, φεύγομεν, νά....

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Βρὲ τὴν κατργάρα! Ἦ τὰ ψέμματ' μου τὰ εἰλεγες;

ΣΟΦΙΑ

Ἔλα τώρα!

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσῃ ^{ἓνα} φίλο μου καὶ σὲ μισὴ ὥρα εἴμ' ἐδῶ

ΣΟΦΙΑ

Ἄπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας ν' ἔλθης.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Καλὰ.

ΣΟΦΙΑ

Πρόσεξε νὰ μὴ σὲ ἰδῇ καείς.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Τὰ διορθώνω μὲ τὴν Ζαμπέταν.

ΣΟΦΙΑ

"Όχι, ὄχι, τῆς Ζαμπέτας μὴ τύχη καὶ τῆς εἰπῆς τίποτε.

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη

"Ἔτσι, αἴ;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΣΟΦΙΑ ἰδία

"Α, διάβολε, μ' ἄκουσε.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ζαμπέτα θέλομε νὰ ξε-
προσίσωμε, αἴ;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Σ ς ς ς ς!

ΣΟΦΙΑ

Οὐ, καυμένη καὶ σὺ! τοῦ ἔλεγα νὰ μὴ σοῦ
τὸ εἰπῆ, γιατί θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγώ.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ

Λοιπὸν σὲ μισῶ ὦρα.

ΣΟΦΙΑ

Νὰ μὴν ἀργήσης.

"Ο Κουρκουδὲς ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τοῦ ΚΟΥΡΚΟΥΔΕ.

ΣΟΦΙΑ

Πῶς εἶνε ὁ πατέρας;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τὸν ἔκοψε, μάτια μου, γιερὰ καὶ γιερὰ.

ΣΟΦΙΑ

Μὴ μὲ τρελλαίνης, καυμένη.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τοῦ ἔχει πάρει ὄλο ἐδῶ, ὄλη τὴν κάτω
σαγωνιά.

ΣΟΦΙΑ

Καὶ τοῦ πονεῖ;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Πονεῖ λέγει; τὸν ἔχει δαιμονήσει.

ΣΟΦΙΑ ἐξερχομένη

"Αχ, τὸν καυμένον· πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΖΑΜΠΕΤΑ, καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τὴν ἔσφιξ' ἡ ἀγάπη!... Τόσην ὥραν ἐκά-
θουνταν ἐδῶ, τώρα ἐσυλλογίστηκε νὰ τὸν
λυπηθῆ. Κ' ἔπειτα λέν' ἐμᾶς τῆς δούλαις
ἀποναις· ἀμ' εἶνε δὰ κ' ἡ κυράδες ὅταν βγοῦν,

ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ. Τὶ τὰ θέλεις, τί τὰ
γυρεύεις, ὅταν τῶχῃ τὸ φυσικὸ τοῦ ἀνθρώπου.
Μήπως τῆς ἔλλειψαν ἡ δασκάλισσαι; μή-
πως δὲν τὴν ἀνέθρεψε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ἡ
μάνα της καὶ ὁ πατέρας της; μήπως ἔβγαίν'
ἐξω νὰ πῆς πῶς θὰ τῆς σηκώσουν τὰ μυαλά;
Κλεισμένη, κλειδωμένη μὲ χίλια κλειδιά. Καὶ
ὅμως τὸ πουλάκι πάει πάει, ἔκαμε φτερά.
Καὶ δὲν τῆς φτάνει ποῦ τὸν ἔχει πότε καὶ
πότε, τὸν θέλει καὶ ὄλη τὴν ἡμέρα, καὶ θὰ
ξεπορτίσῃ ἡ ἀφεντειά της. "Α, μὰ δὲν ξεπορ-
τίζουν, κυρά μου, χωρὶς νὰ κάνουν πρῶτα τὴν
προῖκα τῆς Ζαμπέτας. Δὲν ἔχει νὰ πάρῃ παρὰ
ἓνα μπογαλάκι, ὅτι τῆς χρειάζεται, κι' ὅλα
τ' ἄλλα εἶνε δικὰ μου.

ΜΑΡΩ ἔξωθεν

Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Οὐ, ἡ κυρά.

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη

Τὶ κάμνεις αὐτοῦ; "Ἐλα, σιγύρισε κομμάτι,
καὶ γρήγορα.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀποκαθαίρουσα τὰ ἐπιπλα

Μὰ αὐτὸ κάνω τόσην ὥραν.

(Ἐπιστὰ τὸ τέλος)

ΑΘΩΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Ίδε προηγ. φύλλον *)

ΜΑΡΩ

Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία, ὁ ἀφέντης σου;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἄχ, κυρά μου, ὁ ἀφέντης μου, μὴν τὰ
ῥωτᾶς.

ΜΑΡΩ

Τί εἶνε, τέ τράχει;

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ—Γ. Βερκάλης.—Β. Κουρκου-
λές.—Ι. Δεκαδτός.—Μάρω.—Σοφία, συγάτηρ
αὐτῆς.—Ζαμπέτα, υπηρέτρια.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἐκεῖνος ὁ παναθεματισμένος ὁ μπαρπέ-
ρης....

ΜΑΡΩ

Αἴ;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τὸν ἔκοψε.

ΜΑΡΩ

Τὸν ἔκοψε;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Καὶ τὸ τί τραβᾷ, δὲν λέγεται.

ΜΑΡΩ

Πολύ;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεξε....

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη

Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ!

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΖΑΜΠΕΤΑ, καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Μπρέ!... τώρα τὸ συλλογίζομαι πῶς εἶπε
ὁ ἀφέντης γιὰ τὸ γιατρό... Ἄμ' δὲ θὰ ἐπῆγε
ὁ Βασιλάκης; Αἴ, τί νὰ γίνη τώρα, ἂς πε-
ράση καὶ χωρὶς τὸ γιατρό· τί νὰ τοῦ κάνω.

ΣΟΦΙΑ

Ζαμπέτα, γρήγορα, ἔλα νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
ροῦχα μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τί ροῦχα νὰ ἐτοιμάσουμε;

ΣΟΦΙΑ

Νὰ, τὰ ροῦχα μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Μὲ τὰ σωστά σου πῶς θὰ πάρης ροῦχα
μαζή σου;

ΣΟΦΙΑ

Ἄμ' πῶς θὰ γίνη;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Νὰ, πῶς θὰ γίνη. Θὰ πάρης ἓν ἕνα μπο-
γαλάκι ὅσα ρουχαλάκια σεῦ χρειάζονται καὶ
τ' ἄλλα θὰ τ' ἀφήσης τῆς Ζαμπέτας σου νὰ
παντρευθῇ κι' αὐτὴ ἡ καυμένη.

ΣΟΦΙΑ

Δὲ θὰ σοῦ ἀφήσω ἐσεῖνα τὰ ρουστάνιά μου;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Καὶ γιατί;

ΣΟΦΙΑ

Ὅρῃστε μοῦτρα ποῦ θὰ φορέση τὰ ροῦχα
τὰ δικά μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Δὲ σ' ἀρέσω παρακαλῶ;

ΣΟΦΙΑ

Μάτια μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Κ' εἶσαι καλλίτερα ἀπὸ 'μένα;

ΣΟΦΙΑ

Μπᾶ!

ΖΑΜΠΕΤΑ

"ὦ! νὰ σὲ χαρῶ!

ΣΟΦΙΑ

Κάμε μου τὴν τὴ χάρι νὰ μὴν εἶσαι αὐ-
θάδης!

ΖΑΜΠΕΤΑ

Πῶς εἶσαι τάχα κόρη τοῦ κὺρ Βερκάλη;

ΣΟΦΙΑ

Σιώπαινε, ἀνόητη.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Δὲ μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ ποιὸς εἶν' ὁ
ἐγαπητικός σου;

ΣΟΦΙΑ

"Ἐλα, σκασμός.

ΖΑΜΠΕΤΑ

"Ενας μπαρπέρης! κφ!

ΣΟΦΙΑ

"Ἰσα κ' ἴσα ὁ δικός σου μὲ τὸν δικό μου;

ΖΑΜΠΕΤΑ

"Ἐμένα, κυρά μου, εἶνε δεκαεννέας· καὶ δὲν
τὸν καταδέχεται τὸν δικό σου.

ΣΟΦΙΑ

Ν' ἀρπάξω τὴν καρέκλα.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Δὲν κοπιᾶζ' ἡ μούρη σου;

ΣΟΦΙΑ ἠπιωτέρα

Μὰ θέλεις νὰ μὲ σκάξης, Ζαμπέτα;

ΖΑΜΠΕΤΑ

"Ὅχι· ἐπειδὴ ἤρθε λόγος καὶ γιὰ νὰ μὴ
νομίζης ὅτι εἶσαι καλλίτερή μου. 'Ἐμένα,
κυρία μου, εἶνε τὸ μέτωπό μου καθαρὸ, καὶ
δὲν κρύβω τίποτε, τὸ κατάλαβες;

ΣΟΦΙΑ

"Ἐννοια σου· ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω.

ΖΑΜΠΕΤΑ

"Ἐσὺ, ἐμένα;

ΣΟΦΙΑ

"Ἄν δὲ βάλω τὸ Βασιλάκη μου νὰ τοῦ σπά-
σῃ τὰ κόκκαλα τοῦ δεκανέα σου νὰ μὴ μὲ λέν'
Σοφία.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! μ' ἔκανες κ' ἐγέλασα.

ΣΟΦΙΑ ἐξερχομένη

"Ἐννοια σου!

ΣΚΗΝΗ 15'.

ΖΑΜΠΕΤΑ, καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΖΑΜΠΕΤΑ

"Ὁχ κι' ἂν τοῦ τὸ εἰπῶ τί πανηγύρι ἔχει νὰ
γίνη. Δεκαπέντε 'μέραις θὰ τὸν δέρνη τὸ Βα-
σιλάκη της.

ΜΑΡΩ

"Ἐσιγύρισες, Ζαμπέτα;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Μάλιστα, κυρία, ἔτοιμα εἶνε.

ΜΑΡΩ

"Ἄμε, πετάξου 'ς τὸ γιαντρὸ καὶ πὲς του
νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Δὲν θὰ εἶνε τώρα 'ς τὸ σπῖτι του.

ΜΑΡΩ

Κάμ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω.

ΖΑΜΠΕΤΑ *ιδία*

Κι' ἂν φύγη ἐκείνη.

ΜΑΡΩ

Ἄκόμη ἐδῶ εἶσαι;

ΖΑΜΠΕΤΑ *ιδία*

Ἐχομε καιρό· θὰ εἶμ' ἐδῶ, θὰ τὴν προ-
φθάσω.

Ἐξέρχεται

ΣΚΗΝΗ 12'.

ΜΑΡΩ, καὶ εἶτα **ΒΕΡΚΑΛΗΣ**.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Δὲν εἶν' ἀνάγκη, Μάρω μου.

ΜΑΡΩ

Ἄφησε, καλὲ· ξεύρω ἐγὼ τί ἔμπορεῖ νὰ
ἔβγη;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ τί θὰ μοῦ κάμη ὁ γιατρός;

ΜΑΡΩ

Κι' ἂν σοῦ ἔκοψε καμμία φλέβα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Εἶπες τῆς Σοφίας νὰ ἐνδυθῇ;

ΜΑΡΩ

Ναι, ἐπῆγε.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πολὺ ἤθελα νὰ μὴν ἤρχετο σήμερον ὁ κ.
Ραγκίδης.

ΜΑΡΩ

Πῶς θὰ σὲ ἰδῇ ἔτσι; τί πειράζει; Μ' αὐ-
τὴν τὴ μαγουλίκα οὔτε φαίνεσαι καὶν πῶς
εἶσαι ἀξυράφιστος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Κἄποιος ἀνεβαίνει τὴ σκάλα.

ΜΑΡΩ

Αὐτὸς θὰ εἶνε.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Δὲν πιστεύω· εἶνε τὸ βῆμα τοῦ Γιαγχοῦ.

ΣΚΗΝΗ 13'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ.

ΜΑΡΩ

Ἐσὺ εἶσαι;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μπα, τί ἔπαθες, Γεώργη;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μ' ἔκοψε, ἀδελφέ, αὐτὸς ὁ παναθεματισμέ-
νος ὁ μπαρκέρης.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Γι' αὐτὸ τὸν ἐπερίμενες τόσην ὥραν;

ΜΑΡΩ

Νὰ ἰδῆς πῶς τὸν ἔχει κάμει.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Δὲν μ' ἀκοῦς ἐμένα.

ΜΑΡΩ

Ὀλίγο ἀκόμη καὶ τοῦ κατέβαζε τὸ μῆ-
γουλο.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Νὰ σοῦ στείλω τὸν δικόν μου.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄμ' ἄς πάει ἔς τὸ διάβολο, θὰ τὸν ἀφήσω
τὸν παληάνθρωπον.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Τώρα μάλιστα!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τί κάμν' ἡ Ἐλενίτσα;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Θὰ πᾶν' ἀπόψε σὲ μία συναναστροφή, ξεύρω
κ' ἐγώ;

ΜΑΡΩ

Μὰ τὸ πρωτὸ ποῦ ἤμουν ἐκεί δὲν ἐπρόκειτο
νὰ πᾶν πουθενά.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγα ἐκαίντην τὴν ὥρα τοῦς
ἔλθε ἢ πρόσκλησις.

ΜΑΡΩ

Καὶ θὰ πάγη;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἄκοῦς ἐκεῖ;

ΜΑΡΩ

Πῶς κάμνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀδελφέ,
περὶεργον πρᾶγμα.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Κάμνει πολὺ καλὰ· ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ
ἡ κόρη της.

ΜΑΡΩ

Πῶς καταστρέφουν μερικοὶ ἄνθρωποι τὰ
παιδιὰ τους.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἡ νεότης θέλει διασκεδάσιν καὶ εἶνε και-
ρὸς νὰ τὸ καταλάβῃς Μάρω μου.

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη

Κύτταζε τὴ δουλειά σου σὲ παρακαλῶ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Πολὺ καλὰ.

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τῆς ΜΑΡΩΣ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τί καιρὸς εἶνε ἔξω;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλὸς καιρὸς. Θ' ἀργήσωμε νὰ φᾶμε;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Βιάζεσαι;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἦθελα νὰ ἐπήγαινα ἕως τοῦ Σαντέρου νὰ
ἰδῶ ἂν θέλῃ ἡ κόρη του νὰ ἔλθῃ 'ς τὸ θέατρον
μαζῆ μου.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ δὲν ἠμπορεῖς, ἀδελφέ, νὰ πᾶς μόνος σου
'ς τὸ θέατρον; πρέπει καὶ καλὰ νὰ ἔχῃς κα-
νέναν;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μόνος μου, τί νὰ κάμω μόνος μου;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη ἐν ταραχῇ

Καλὲ μὴν εἶδατε τὴν Σοφίαν;

Ἐξέρχεται δεξιᾷ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ἐννοῶ νὰ διασκεδάσω, ἀλλὰ καὶ κοιτά
μου νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἄλλος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ξεύρεις ὅτι θὰ σοῦ καταπτήσῃ μανία αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Διατί, ἀδελφέ; Ἐγὼ κ' ἐγὼ μίαν εὐχαρι-
στησιν.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΜΑΡΩ, εἶτα ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΜΑΡΩ

Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία; ἡ Σοφία ποῦ εἶνε; δὲν
τὴν εὕρισκω πουθενά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πῶς γίνεται;

ΖΑΜΠΕΤΑ

Τρέξτε γρήγορα· μᾶς κλέβουν τὴ Σοφία.

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη δραμαίως

Ἐ!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐξερχόμενος

Τί;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ὁμοίως.

Πῶς;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.**ΖΑΜΠΕΤΑ** καὶ εἶτα **ΣΟΦΙΑ**.**ΖΑΜΠΕΤΑ**

Τῆς τὴν ἔφτειασα μιὰ χαρά. Καλὰ ποῦ
δὲν ἐπῆγα γιὰ τὸ γιατρό. Πῶς τὴν ἐπρόφθα-
σα ὁμως. Ἀκόμη ὀλίγο καὶ τρέχα πιάσ'
τὴν. Δὲ μοῦ τὰ δίδεις τὰ φουστάνια σου, αἱ!
νὰ, κ' ἐγώ. Ἄμ' τί θαρρεῖς;

ΣΟΦΙΑ

Ἐσὺ μοῦ τᾶκαμες ὅλα, βρῶμα.
Ρίπτεται ἐπὶ τῆς Ζαμπέτας μετὰ μαρίας
καὶ τὴν δέρει.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ὦχι!

Ἐξώθεν ἀκούονται φωναί: Ἄπ' ἐδῶ,
ἀπ' ἐκεῖ, μέσα εἶνε... ἔφυγε.

ΣΟΦΙΑ

Νὰ σὲ ξεμαλλιάσω μιὰ φορὰ γιὰ νὰ ἰδῆς.
Ἐρχονται εἰς χεῖρας.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.**ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ.****ΔΕΚΑΣΤΟΣ**

Σοφία, Σοφία....

ΣΟΦΙΑ

Ἄχ, θεϊέ μου.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Ξέρεις, ἀφέντη, τί...;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὺ, ἀνόητη.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀπερχομένη, ἰδίᾳ
Τῆς τὰ ἔξερῖζωσα ὁμως τὰ μαλλιά....

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'.**ΣΟΦΙΑ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ, ΜΑΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ.****ΔΕΚΑΣΤΟΣ**

Πῶς τὸ ἔκαμες αὐτὸ τὸ πράγμα, Σοφία μου,
παιδί μου;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ εἰσερχόμενος δεξιόθεν
Τί συμφορὰ ἦτον αὐτή;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη ἀριστερόθεν
Κατηραμένη, τί μᾶς ἔκαμες;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ προσπαθῶν νὰ καθη-
συχάσῃ αὐτοὺς

Μὲ τρόπον, μὲ τρόπον.

ΜΑΡΩ

Συχαμένη!

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μὴν παραφέρσαι, Μάρω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τί μᾶς ἔκαμες;

ΣΟΦΙΑ

Τί σᾶς ἔκαμα; τὸν ἀγάπησα, νά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Σιωπή!

ΜΑΡΩ

Δί' ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς
τίποτε· κλείστε τὰ παράθυρα.

Κλείει τὰς θύρας καὶ τὸ παράθυρον.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ποιὸς ἔμποροῦσε ποτὲ νὰ ὑποβίβῃ αὐτὸ
τὸ πράγμα;

ΜΑΡΩ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀνατροφή ποῦ τῆς ἐδῶ-
σαμε.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Αὐτὰ κάμνει αὐτὴ ἡ ἀνατροφή, καὶ ὅταν
σᾶς τὰ ἔλεγα ἐγὼ δὲν μὲ ἀκούατε.

Εἰσέρχεται ὁ Κουρκουλὲς καὶ ἵσταται
πρὸ τῆς θύρας.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ὀργίλος

Κύτταξέ την, κύτταξέ την τὴν ὑποκρίττει
πῶς κατεβάξαι τὰ μάτια τῆς Γκερμίσου ἀπ'
ἐδῶ, κατηραμένη.

ΣΚΗΝΗ ΚΑ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Ἄγάλι, ἀγάλια παρακαλῶ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Σύ; σὺ ἐδῶ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δὲν σὰς δίδω τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζετε τὴν γυναῖκα μου.

ΜΑΡΩ

Τὴν γυναῖκα του;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Ἔχω δικαιώματα ἐπάνω της.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ὑρπάζων κάθισμα.

Δικαιώματα; Στάσου νὰ σοῦ δείξω τὰ δικαιώματά σου.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ περιβάλλον τὴν Σοφίαν

Πατέρα, πατέρα, γιὰ τὸ Θεὸ, πρόσδεξέ με ἐκτυπήσης τὸ ἐγγονάκι σου.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ὦ!

Τὸ κάθισμα πίπτει τῶν χειρῶν αὐτοῦ

ΜΑΡΩ

Πῶ, πῶ, ἐχάθην!

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! Στεφανώσατέ τους τώρα καὶ νὰ τελειώσῃ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Μὰ εἶνε μπαρπέρης, ἀδελφέ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Νὰ μὲ συγχώρης. Θὰ γίνω ὑπάλληλος αὐριον.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Αὐτὸ ποῦ λέγω ἐγὼ νὰ γίνῃ, καὶ μάλιστα νὰ τοὺς πάρω καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Τί ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐπάθαμε, γυναῖκα;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ περιχαρῆς

Ἦυρα τέλος πάντων συντροφιά διὰ τὸ θέατρον.

ΜΑΡΩ

Ἄχ, ἀνδρα μου, ποῖς τὸ ἐπερίμενε;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Ποῖς; Ἐγὼ, ἐγὼ τὸ ἐπερίμενα.

ΣΚΗΝΗ ΚΕ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ

Κυρία, κυρία. Ἐνας κύριος Ραγκίδης σὰς ζητᾷ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Ἄ!

ΜΑΡΩ

Ὦ!

ΖΑΜΠΕΤΑ

Νὰ τοῦ εἶπῶ ν' ἀνέθῃ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ

Μὲ τὴν ὥρα του ἤλθε κι' αὐτός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ

Πὲς πῶς δὲν εἶνε κανένας 'ς τὸ σπίτι.

ΜΑΡΩ πίπτουσα ἐπὶ ἔδρας σχεδὸν
λειπόθυμος

Κανένας, κανένας, κανένας!

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ τῆ Σοφία

Μιὰ χαρὰ τὰ καταφέραμε.

ΣΟΦΙΑ

Σώπα καὶ σ' ἀκούει ὁ Θεός.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν ἰδίᾳ

Ἢ ἀθῶα περιστέρα!

— — — — —